

TORRE DE BABEL

Versió Lectura

Adelaida Frías

<http://www.obresdeteatre.com>

– pàgines 23 –

Personatges per ordre d'aparició:

1bis- NARRADOR / A

1-VENEDORA COLLARS (amèrica llatina)

2-VENEDORA POSTALS (andalusia)

3-VENEDOR GLOBUS (catalunya)

4-VENEDORA FULARDS (àsia)

5-VENEDOR BARRETS (balcans)

6-VENEDOR SAMARRETES (àfrica o magreb)

7-DANI (noi o noia)

8-GUIA TURÍSTIC (noi o noia)

9-MOSSA D'ESQUADRA

10-MOSSO D'ESQUADRA

11-ONCLE ANTONI

12- CEC LOTERIA

Les nacionalitats dels Venedors són intercanviables i opcionals

TURISTES JAPONESOS

13-SENYOR FUTAGAVA

14-SENYORETA KATO

15-SENYOR KAJI

16-SENYORETA NORIKÓ

17-SENYORA FUJI

18-SENYOR MIWAKA

TURISTES AMERICANS

19-JIM

20-SALLY

21-SAM

22-WENDY

23-TOM

24-JENNY

TURISTES FRANCESOS

25-DEDÉ

26-MIMÍ

27-COCÓ

28-DUDÚ

29-GIGÍ

30-MOMÓ

Es pot reduir el nombre de venedors i de turistes i repartir-se'n el text entre els actors

Indicacions fonètiques:

JAPONESOS: veu de nas, sons curts, i marcar fortament les consonants.

AMERICANS : transformar les o en ou. Fer les R molt suaus afegint-hi una u

(ex: maco = macou, Sagrada Família).

FRANCESOS: allargar les vocals fent cantarella. R exagerades.

ESCENA 1

- NARRADOR : — De bon matí, els venedors ambulants es van instal·lant a la
plaça de la Sagrada Família
- V. SAMARRETES : — Hola, bon dia a tothom.
- V. COLLARS : — A veure si avui hi ha sort!
- V. GLOBUS : — La cosa està fatal.
- V. POSTALS : — Amb internet, ningú no vol postals.
- V. FOULARDS : — La gent ja té de tot.
- V. BARRETS : — Espero que faci sol i que es vinguin els barrets!
- NARRADOR : — Com cada dia, arriba el cec de la loteria i travessa la plaça
sense pressa.
- LOTERIA : — Lo-teriaaaa! Lo-teriaaaa! Compreu-me un número, xatos.
- VENEDORS (tots) : — No, gràcies, Jesús.
- LOTERIA : — Animeu-vos, home, que avui és un dia de sort.
- VENEDORS (tots) : — Que nooo!
- LOTERIA : — Vosaltres us ho perdeu! Avui toca segur!
- VENEDORS (tots) : — Adéu Jesúúús!
- NARRADOR : — Mentre el cec de la loteria continua el seu recorregut matinal
la Dani s'acosta de les paradetes, i tots els venedors
rivalitzen per mostrar-li els seus productes.
- V. POSTALS : — Les millors postals de la Sagrada Família!
- V. FOULARDS : — Un record de Gaudí, estampat a mà!
- V. COLLARS : — Collars modernistes! Distingits i delicats!
- V. BARRETS : — Gorres i pameles pel sol mediterrani!
- V. SAMARRETES : — Samarretes artístiques!

V. GLOBUS : — Tranquils, nois, que és la meva cosina. Hola Dani.

DANI : — Hola Rafa. Els teus amics van a sac, eh?

V. COLLARS : — Disculpa, noia. És que els temps són molt dolents.

DANI : — Ja ho pots ben dir; m'acabo de quedar sense feina.

V. POSTALS : — Ah, sí? A on treballaves?

DANI : — A la cuina d'una pizzeria.

V. FOULARDS : — I què ha passat? Se't cremaven les pizzes?

DANI : — No. Ha arribat la neboda de l'amo, i s'ha quedat el lloc.

V. BARRETS : — Això és nepotisme! A sobre, segur que no en té ni idea.

DANI : — No, no; és cuinera professional, i a més, italiana autèntica.

V. SAMARRETES : — Caram, tu, quina mala sort. I ara què faràs?

DANI : — Doncs venia a veure si tens feina per a mi, cosinet.

V. GLOBUS : — Buf, nena. Si això no va ni amb rodes.

DANI : — Però no se us omple cada dia de turistes?

ESCENA 2

NARRADOR : — Un guia turístic amb una bandereta on posa “Nostremón”, arriba seguit d'un grup de japonesos amb auriculars a les orelles, que es dispersen i no paren de fer fotos.

GUIA : — Aneu fent rotllana per favor! Agrupeu-vos; cap aquí, cap aquí! Però on van? No us estic dient “cap aquí”?

NARRADOR : — El senyor Futagava i la senyora Fuji se li acosten i li fan reverències ajuntant les mans. Després es disculpen assenyalant els seus auriculars.

GUIA : — Què passa?

SR. FUTAGAVA : — Katxarro no pita.

SRA FUJI : — Ta maco kera!

GUIA : — Què dius ara. A veure?

SR. FUTAGAVA : — Ta kaducat?

GUIA : — Ah, és que se m'ha apagat el traductor automàtic. Ara sí.

SRA FUJI : — Mita'l; si ke pita, tu!

GUIA : — Molt bé; tot arreglat. Veniu cap aquí, per favor! Que contemplareu la Sagrada Família en tot el seu esplendor.

NARRADOR : — El guia indica la basílica i els turistes japonesos se li acosten. El senyor Miwaka ha adquirit un barret i la senyoreta Kato, un fulard. El guia se'ls mira amb mala cara.

GUIA : — Com és possible? Si compreu fora del circuit de l'agència em caurà el pèl!

SR. MIWAKA : — Si ta mako! Ta de foto!

NARRADOR : — El senyor Miwaka mostra el seu barret, orgullós, i sense voler dóna un cop al senyor Kaji que està bevent una llauna de refresc. El senyor Kaji aparta bruscament la llauna i esquitxa el nou fulard de la senyoreta Kato.

SRTA KATO : — Ke se mulla!

SRTA NORIKÓ : — Tarugo! Ta takat!

SR. KAJI : — La taka se suka i s'eixuga

SR. MIWAKA : — (*curiós*) Kè hi ha ke ho assequi?

SR. KAJI : — (*amb el to de l'evidència*) Yo si me muyo m'asseko!

SRTA KATO : — Yo si me taken m'empipo!

SRTA NORIKÓ : — Tan tarats! Tu ni kas!

GUIA : — No compreu a les parades del carrer, per favor! Després anirem a la botiga oficial de la nostra agència.

(...)

ESCENA 5

NARRADOR : — Mentre marxen els americans darrere el guia, la Dany veu arribar l'oncle Antoni.

ONCLE ANTONI : — Dani, què fas aquí, nena?

DANI : — Uncle Antoni! Estic vigilant les parades dels artesans.

ONCLE ANTONI : — Uns entrepans? Encara no has esmorzat?

DANI : — Els ar-te-sans. Però me n'he d'anar, que busco feina.

ONCLE ANTONI : — És clar que sí: a menjar com una reina!

DANI : — No, que busco feina. Pots quedar-te tu fent guàrdia a les parades?

ONCLE ANTONI : — Ah, massa salades! Home, allà a la cantonada venen patates fregides sense sal. Molt bones, eh?

NARRADOR : — La Dani el porta darrere les parades i li assenyala els preus.

DANI : — Mira, vine. Si vénen clients, aquí estan els preus.

ONCLE ANTONI : — No, no em fan mal, els peus, no. Però on és el meu fill?
Com és que han marxat tots?

DANI : — Tornaran de seguida. Vigila que no pispin res. Et quedes tu, val?

ONCLE ANTONI : — Tant se val? No, de cap manera! Això no es pot quedar sol!

DANI : — Per això t'ho deia!

ONCLE ANTONI : — Ja m'espero jo aquí fins que tornis d'esmorzar.

DANI : — Perfecte. Això mateix. Adéu, oncle!

NARRADOR : — L'oncle mira marxar la Dani, i no veu que s'acosta el cec de la loteria.

LOTERIA : — Lo-teriaaaa! Lo-teriaaaa!

ONCLE ANTONI : — (*es gira*) Una avaria? On hi ha una avaria?

NARRADOR : — El cec de la loteria reconeix de seguida la veu de l'oncle.

LOTERIA : — Què, Antoni, no vols provar sort?

ONCLE ANTONI : — Tens raó Jesús, hi ha dies que tot va de tort.

LOTERIA : — No home, no! Avui tot canvia, al contrari.

ONCLE ANTONI : — A sobre no t'han pagat el salari?

LOTERIA : — Noi, cada dia estàs pitjor! Compra un número, que tinc un bon pressentiment!

ONCLE ANTONI : — Estàs molt malament? A veure, no estic gaire ric, però ens hem d'ajudar els uns als altres. Per a quants números m'arriba amb això?

NARRADOR : — L'oncle mostra damunt el palmell uns cèntims que s'ha tret de la butxaca, i el cec palpa les monedes.

LOTERIA : — Punyeta, Antoni, que no t'arriba ni per pipes! Au, té un número, i si et toca ja me'l pagaràs.

ONCLE ANTONI : — És clar! Per això estem els amics, home.

NARRADOR : — Arriben uns turistes francesos que es posen a fer fotos del temple. El cec de la loteria s'acomiada de l'oncle amb un gest del cap i continua la seva ruta.

LOTERIA : — Lo-teriaaaa! Lo-teriaaaa!

MOMÓ : — (*admirat*) Oh la lá! La Familia Sagrrradá!

GIGÍ : — (*encantada*) Com sé bonitó!!!

DEDÉ : — (*corregint Momó*) No, no. Sé la Sagrrrada Familiá!

COCÓ : — Mé no, mé no!

MIMÍ : — Mé sí, mé sí!

MOMÓ : — (*amb el to de l'evidència*) La Familia Sagrrradá!

DEDÉ : — (*pere punyetes*) La Sagrrrada Familiá!

DUDÚ : — Sé pá importàn, sil vu plééé!

MOMÓ : — (*perdent la paciència*) La Familia Sagrrradá!

DEDÉ : — (*empipat*) La Sagrrrada Familiá!

NARRADOR : — Momó i Dedé s'han enfrontat alçant la veu, i l'oncle Antoni
els separa.

ONCLE ANTONI : — Tranquils, home, tranquils! Que estem davant una obra d'art!
Un símbol de la pau!

GIGÍ : — Perrró se diu la Familia Sagrrradá, nes pá?

MIMÍ : — Alorrrs, com se diu, senyorr?

ONCLE ANTONI : — Jo? Soc l'oncle Antoni. Antoni Galí, per servir-los.

DUDÚ : — Antoni Gaudíí? Oh la lááá; sé Antoni Gaudíí!

MIMÍ : — Se pá possiiible!

COCÓ : — Mé no, mé no!

DUDÚ : — Mé sí, mé sí!

COCÓ : — Vu, sé Antoni Gaudí?

GIGÍ : — Me set evident, ma cherí!

(...)

Aquest text és un fragment. Si us interessa adquirir-lo sencer, sol·liciteu-lo a

adelaida.delaire@gmail.com